

[H. C. Hansen.]

kan sikre, at denne lov bliver overholdt; vi vedtager her i rigsdagen at sige til folk: I behøver ikke at overholde loven! Der må dog være en smule mening i tingene, også hos oppositionen. Jeg går ud fra som en given ting — og her kan jeg henholde mig til de bemærkninger, som den højtærede minister gjorde —, at de magtmidler, der her ligger i baggrunden, ikke kan eller vil blive anvendt af skattemyndighederne undtagen i tilfælde, hvor det er evident, at der foreligger uvilje imod at betale den bundne opsparring. Ellers er der gennem de dispensationsmuligheder, som nu er tilvejebragt, skabt forudsætninger for henstand med eller helt eller delvis bortfald af betaling af den bundne opsparring. Under disse vilkår henstiller jeg til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, at han af hensyn til sin egen anseelse — jeg skal helt se bort fra rigsdagens — trækker sit forslag om overgang til næste sag på dagsordenen tilbage.

Øilgaard: Når de dispensationer, der er givet adgang til i loven, forvaltes som anført i dag, tror jeg, som det også fra flere sider er antydnet, at der stort set formentlig kun kan blive tale om ren sabotage eller modvilje som motivering for at undlade at betale den bundne opsparring. Jeg er slet ikke i tvivl om, at kommunerne vil have den tilbørlige forståelse og udvise den tilbørlige skånsomhed i forvaltningen af udpantningen; jeg stoler trygt på kommunerne i den henseende. Også jeg vil anbefale, at man stemmer imod forslaget om overgang til næste sag på dagsordenen.

Poul Møller: I den lov, vi har diskuteret før og nu, står der i § 8, stk. 3:

„Med hensyn til opkrævningen og inddrivelsen af den bundne opsparring kommer iøvrigt de om opkrævningen og inddrivelsen af indkomst- og formueskatten til staten gældende regler til anvendelse.“

Det, som det ærede medlem med sin dagsorden opfordrer den højtærede finansminister til, er en ulovlig forvaltning, simpelthen en ulovlig forvaltning. En ting, der kun kan ske ved at stille forslag, sådan som det ærede medlem jo har gjort, om at ophæve hele loven eller ved at stille et

specielt ændringsforslag til loven, kan i hvert fald ikke ske gennem vedtagelsen af en dagsorden. Man kan ikke i en dagsorden opfordre den højtærede minister til ikke at følge den lov, som er gennemført i den samme rigsdag, som endnu sidder, det er simpelthen en ulovlig forvaltning. Allerede af den grund — men idet vi iøvrigt tager os den højtærede ministers udtalelser ad notam — kan vi ikke stemme for det ærede medlems dagsorden, men må anbefale at stemme imod.

Bertel Dahlgaard: Rigsdagen kan ikke vedtage en lov og så umiddelbart efter erklære, at man ikke har nødig at efterkomme den. Med de lempelser, som dispensationsretten nu giver adgang til, er der, såvidt jeg kan se, skabt fuldkommen sikkerhed for en rimelig og retsindig administration. Konsekvensen af det ærede medlem hr. Oluf Pedersens optræden her er anarki, det er opløsning, og den lempeiligste forklaring på det ærede medlems optræden er formentlig, at han ikke selv forstår det.

Alfred Jensen: Det forekommer mig, at det ærede medlem hr. Oluf Pedersen har sin motivering i orden. Der er jo i dagsordenen tale om personer, der ikke ser sig i stand til at betale. Det beder jeg om at man bemærker sig.

Vi kan i den kommunistiske gruppe stemme for dette forslag til dagsordenen.

Forespørgeren (Oluf Pedersen): Ministeren har nu adskillige gange henvist til sin redegørelse og til den bekendtgørelse, der er kommet. Da jeg før sagde, at efter hvad der forelå for mig offentligt, var der ting i denne redegørelse, som ikke kunne stå for loven, sagde ministeren, at jeg kunne ikke dømme ham for noget, jeg ikke kendte. Det er altså de diskussionsvilkår, man giver mig. Jeg har fremsat et forslag om ophævelse af en lov. Så laver man mellem de fire partier indbyrdes visse lempelser, men forelægger ikke for mig, hvad de går ud på, men jeg skal tage det for gode varer, som ministeren siger.

Nu kommer ministeren og siger i anledning af mit ønske om, at der ikke skal